

Bognár Pálné Egyik Testvérével, Bandival A Gyöngyösi Ház Udvarán

Bandival vagyok a képen, Gyöngyösön, a házunk udvarán. Itt sem volt semmi különösebb alkalom, csak úgy készült a kép, mert Bandi épp otthon volt. Bandi akkor már nem élt velünk, nem lakott Gyöngyösön, de nagyon sokat járt haza. Minden testvérem nagyon szeretett hazajárni, jól érezték magukat a szülői házban. Ez 1944-ben lehet, mert emlékszem erre a ruhámra. Ami jellemző és érdekes, az a cipőm. A tizennégy éves lányoknak mind ilyen hosszú, magas szárú cipőjük volt.

Bandi bátyám 1914-ben született, egy napon születünk tizenöt év különbséggel, augusztus tizenkettedikén. Nagyon szerettem őt, és nagyon fölnéztem rá mint kislány. Ő végzett rabbi volt. Igazából nem működött mint rabbi. Nem akart rabbi lenni, és tanári vonalon szeretett volna működni, de akkor már, 1944-ben nem lehetett. Kereskedelemmel foglalkozott. Részben Pesten dolgozott, nyáron meg otthon, meg ezenkívül ő intézte a vevőinkkel a dolgokat. Összehozott egy kisebb konzervüzemet is Gyöngyösön a háború előtt, ami három évig üzemelt.

A gyöngyösi gettóba velünk együtt jött be, mert mint rabbi mentességet élvezett a munkaszolgálat alól. Őt onnan vitték el, internálták Kistarcsára. Kistarcsáról pedig kikerült Auschwitz-Birkenaubá. Ott dolgozott a kivagonírozásnál, és találkoztunk vele, rácson keresztül. Megtudta a gyöngyösiektől, hogy mi ott vagyunk, s így találkoztunk háromszor vagy négyszer, ő dobott át nekünk ruhaneműt meg cigarettát, s mi azt kicseréltük kenyérre, s visszadoztuk neki. Aztán

valamikor szeptemberben azt mondta, hogy már nem jön többet, mert viszik. Többet nem tudtunk róla. Dachauba vitték ezt a transzportot, és soha többet nem került elő. Ennyit tudok Bandiról.